

Karımla Evlenir Misin

– AliKemal · 12 Kasım 2015

Ah, benim Safnaz ablam! Hayatını şambaba tatlısı satarak idame eden, çipiş gözlüm. Ne çok şey öğrendim senden, bir bilsen... E n ç o k d a s e v g i y i öğrettin s e n b a n a... Ve sevgi ile korkularımı alt etmeyi...Nasıl da anlatırdın uzun, uzun, hiç usanmadan. Derdin ki;"Allah (cc) insanı SEVGİ ile yarattı. Sadece sevgi; sevgi benim nefesimdir, diyerek... Adem'in sevgisi Havva'ya, Havva'nın sevgisi de Adem'e öylesine üst düzeydeydi ki, Şeytan onların bu coşkusunu kullanarak, Havva'nın nefisini tahrik edip yasaklı meyveden istetti. Adem de cesaretinin kayıtsızlığı ile kopartıp verdi bir tane.Allah (cc) bu söz dinlemez iki insanı cezalandırarak yolladı dünyaya. Yollarken, 'benim emirlerime karşı gelmekten korksunlar,' diyerek, yüreklerine azıcık da 'KORKU' saldı. Ne yazık ki, korku, sadece ondan korkmayı sağlamamış, dünyada mevcut tüm tehlikelerden korkmayı da sağlamıştı. Korku böylece büyütülerek, panik, çekince, ürkeklik, dehşet, sakınma, ürperti, yılma, ürkme, yığı, içtinap, fobi, kaygı, merak, bulut, telaş, heyhey, endişe, düşünce, kuruntu, terör, şaşkınlık, çekinme, bunalım, sıkıntı, üzüntü, nefret, kin, riya, iftira gibi binlerce kardeş edindi kendine... Edinsin. Dağları, taşları kaplasınlar hep birlikte. Onların heybetli görünümü bir gölgeden ibarettir. Korku, yok olmaya mahkumdur sevginin gücü karşısında... Sevgi ve Aşk; gerçek ve mutlu yaşamın ta kendisidir..."

*

Safnaz abla akşam olup eve döndüğünde ben çay ocağında Nuri'yle beraberdim. Geldiğini görür görmez peşinden gittim, merdivenleri birlikte çıktık.

Eve girer girmez olanları, "Kızarsın diye sana anlatmayacaktım, ama bu dünyada benim için en önemli insan sensin. Kızsan da, dövsen de senden saklayamam," diyerek anlatmaya başladım.

O da çok meraklandı. "E, anlat madem, dinliyorum."

"Şu karşı sıradaki müstakil evde Almanya'dan gelen bir sarıkız vardı ya, imamın oğluyla evlenip Almanya'ya giden..."

"E? Aşağıdaki imam bozuntusunun bacısının kızı..."

Bu defa ben de şaşırdım. "Kız emekli imamın yeğeni mi? Yeğenini mi nikahladı oğluna?"

Güldü. "Resmi nikah kıymadılar. İmam nikahıyla aldılar kızı."

"Hayda... Resmi nikah olmadan oğlanı götürebilir miymiş?"

"Oğlan turist pasaportu çıkarttırmış.Halasının referansıyla üç aylık misafirlik izni almışlar."

"Üç ay sonra mecbur dönecek o zaman."

"Yok... Bulurlar bir Alman karısı, nikahlarlar."

Kafam iyice karıştı."Yahu sen benimle kafa mı kırıyorsun?" diyerek çıktım.

Tiz bir kahkaha atarken."Yok... Yok, kafa filan kırmıyorum. Bir Alman karısıyla nikahlanınca Alman devleti Almanya'da oturmasına izin veriyor da ondan için geçici olarak bir Almanla nikahlanır, oturma iznini alınca da onu boşar Sarıkız ile nikahlanır. Anladın mı?"

Anlamıştım. "Neyse, anlatacağım şey başka... Ben bu kızla konuşuyordum. Yani, öylesine, ayak üstü filan..."

“Sonra?”

“Sonra... Sonra, yüz gözlüğümüz artınca, bunu bir öpmek istedim.”

“Sen?”

“Eveti ben... Ne var bunda şaşıracak? On yedi yaşında öpüşme uzmanı biri var karşında senin!”

Onu güldürüyordum. “Seni, öpüşmeyi bilmediğin için terk eden bir kız hatırlıyorum.”

Hemen itiraz ettim. “On üç yaşındaydı o... Nasıl öpüşüldüğünü biliyorum elbet...”

“Tamam, anladım. Sarıkızla öpüşebildin mi bari?”

“Öpüştüm. Öpüştüm öpüşmesine de...” Sustum.

“Nasıl razı ettin? Anlatsana be!”

“Çok kızacaksın!”

“Anlatmazsan daha çok kızacağım ama!”

“Çok kötü bir şey yaptım ben. Uykusunda öptüm onu...”

Teferruatı gizlemeye karar verdim, yoksa gerçekten çok kızacaktı. “Annesi ile babası cenazeye mi ne gitmişlerdi hani? Sarıkız evlerinde yalnızdı. Evin arka tarafındaki duvarı aşırıp evlerine girdim. Baktım Sarıkız odasında uyuyor, usulca sokulup dudaklarına yumuldum. Uyanıncaya kadar aldım hevesimi. Yeminle sana, kız en az beş dakika öpücüklerime karşılık verip, uykusunda öpüştü benimlen.”

“O da senin gibi kudurukmuş demek ki... Kızmadım sana, korkma! O yobaz güruhuna ne olursa olsun, kızamam, ama yaptığını da tasvip etmiş değilim. Başkalarının evine girip, bu senin yaptığını yapanlara sapık denilir. Sen sapıksın diye söylemiyorum. Kaç yıldır girip çıkıyorsun evime, öyle olsaydın anlardım. Öpücük için iyice hırslanmışsın ki, bu hatayı yapmışsın. Kız feveran edip de ya karakollara, mahkemeye düşseydin. Düşünebiliyor musun başına gelecekleri? Haneye tecavüzden, kıza tecavüze yeltenmekten, hürriyeti tahditten ömrün hapislerde geçirdi. Nasıl bakacaktın ananın babanın yüzüne? Ne olursa olsun, bir daha sakın böyle bir şey yapma! Asıl olan öbür dünyada değil, bu dünyada yaşamaya ne kadar layık olduğundur. Bu dünyada yaşamaya layık olduğun vakit, öte tarafa cennetin kapısından girersin. Her gece yattığında, önce kendi nefsinin bir sorgula, sen kendi vicdanını huzurlu hissettiğin zaman, huzurlu olursun. Bunun için, o gün ne kadar çalıştığını tart. O gün neler yaşadığıysan, hepsini teker teker gözlerinin önüne getir. Kime iyilik yaptın, kime kötü davrandın, hatırla. Bu şekilde, tespit ettiğin kötü davranışları hayatından kov gitsin ve ertesi gün daha iyi bir insan olmaya karar ver.”

Bunlar filozofça edilmiş laflardı. Bir şam tatlısı satıcısı da, hayat okulunda iyi bir öğrenci olup filozof kesilebiliyordu. “Yahu abla, senin de bilmediğin yok ha! Nerden öğrendin bunca şeyi, bilmem ki...”

“Hayat mektebinden... Kütahya’dan kaçışımı hatırlıyor musun?”

“Hatırlamaz mıyım?”

“Tamam işte, o sene burda bir pansiyon odası tutup yerleştim. Aynı pansiyonda bir sürü üniversiteli kız kalıyordu. Hepsiyle arkadaş oldum. Bildiğim her şeyi onlara borçluyumdur. Bana kitap okuma alışkanlığını edindirenler de onlar oldu; okuyacak normal bir kitap bulamazsam onların ders kitaplarını okurdum, o kadar yani...”

*

Sarıkız emekli imamın oğluyla gideli bir yıl olmuştu. Onun, kucağında bir bebekle ve valizlerle çıka geldiğini görünce aklıma ilk gelen şey, kocasını terk edip geldiği olmuştu. Daha sonra Safnaz ablanın

kuşlarından edindiği bilgilere göre, kocası bir Alman kadınıyla anlaşmalı bir evlilik yapmıştı. Adam Almanya'da oturma izni alır almaz evlenmiş olduğu Alman kadından boşanacak ve Eskişehir'e dönerek yeniden evlenerek Almanya'ya dönecekti.

Bir kağıda, "seni unutamadım," diye yazdıktan sonra evlerinin arkasındaki arsada sinip bahçelerine çıkmasını bekledim. Çok geçmemişti ki, çıktı. Pusulayı ona doğru attım. Attığım kâğıt topağını aldı, açıp okudu ve itinayla katlayarak cebine filan değil, direk koynuna, sutyeninine içine sokuşturdu. Bunun ayrı bir anlamı var mıydı, bilemiyorum; ancak yarım saat kadar sonra bir kara çarşafa bürünmüş olarak evden çıktı, çay ocağının önüne geldi. Tam önümden geçerken başındaki örtüyü açıp gözlerini bana dikerek başıyla peşinden gitmemi işaret etti. Yerimden fırtına gibi fırlayıp peşinden gittim. Beş on adım gerisinde yürüyerek Sakarya caddesine ulaştığımızda, "merhaba Sarıkız!" diyerek yanına sokuldum.

Elini uzattı, "merhaba Erkin!" diyerek elimi sıktı. Hala adımın Erkin olduğunu sanıyordu.

"Merhaba!" dedim Kem küm ederek, zar zor konuşuyordum. "Seninle konuşmak istediğim o kadar çok şey var ki..."

O ise çok, ama çok rahattı. Beni, "gece, saat tam onda bize gel. Hani o üzerinden aşmaya alışık olduğun duvardan, hiç kimselere görünmeden girersin eve, emi... Oturup uzun uzun sohbet ederiz," diyerek yanından yolladı.

"Saat tam onda..."

Saati on yapıncaya kadar, her halde hayatımın en uzun saatlerini yaşamıştım. Saat ondan sonra ise, hayatımın en çabuk geçen saatlerini yaşadığıma eminim, çünkü o ilk gecemizde kurduğu çilingir sofrasındaki hoş sohbette ve bana büyük bir ihtirasla açtığı koynunda vaktin sabah olduğunu bile anlayamamıştım. O ilk geceki sohbetimizde, aklımda kalan tek şey, ona yaptığım terbiyesizlikle ilgili çektiğim hüznü anlatmaya çalışırken, o, beni hayata bakışını değiştirdiğine ve cinselliğin yeterli olduğuna ikna etmişti.

Buna ikna olmuşum, çünkü onunla geçirdiğim geceler pişmanlıklardan çok daha keyif vericiydi.

Safnaz ablayla çok seyrek görüşür olmuştuk, onlar da birkaç dakikayla sınırlı karşılaşmalar oluyordu.

"Yakışıklım, gelmez oldun," diyerek sitem ediyordu.

Akşamları çalıştığımı bahane ediyordum. "Senin eve döndüğün saatlerde ben işte oluyorum. Onun için..."

Yaz gelip de, emekli imamın oğlu izine geldiğinde Sarıkızla buluşmalar sekteye uğradı. Ben gelişinin hemen ikinci günü pişkinliği iyice ele alıp, oğlana "hoş geldin" demeye gittim.

Sarıkız, kocası gelir gelmez bir kara çarşafın içine sığışmıştı. Beni karısıyla, "Ergin, kardeşim gibi sevdiğim bir komşu çocuğudur," diyerek tanıştırdı. El sıkışmak filan yok.

Mademki kocasının kardeşi kadar sevdiği biriydim, beni onun da kardeşi olarak benimsemesinde sakınca olamazdı. Kocasına, "Erkin kardeşimle seninle evlenmeden önce bir kaç kere karşılaşmıştık, hatırlıyorum onu," diye karşılık verdi. İkisinden de beş-altı yaş küçük kardeşleri gibiydim. Bu kimlikle sıkı bir sohbeta başladık.

Türkiye'de işsizliğin had safhaya çıktığı o günler patronlar yevmiyelerimizi iyice düşürüp, ister çalışın, ister çalışmayın diyerek restlerini çekmeye başladığı için, müzisyenlikten iyice bıkmıştım. Sohbetimizin tam da bu yerinde,

"Bir yolunu bulup kapağı yurt dışına atanlar paçayı kurtarıyorlar," dediğinde;

Ona, "ben de aynı şeyi yapmak için bir arayış içindeyim" dedim.

Yurt dışına çıkışın en kolay yolunu bir kez daha imamın oğlundan dinledim. "Yurt dışına kapağı atmanın en kolay yolu, yabancı uyruklu bir kadın bulup, onunla evlenmektir," diyordu.

"İyi de, benim gibi hiç yabancı dil bilmeyen çekingen ve beceriksiz birisi, yabancı uyruklu kızı nereden bulup, nasıl tavlalar, nasıl evlenir?" Olacak şey değildi bu..."

Tarık, "tavladığınla değil, bunu iş edinen kadınlardan birisiyle evleneceksin," deyince Türklerle evlenip onları memleketlerine götürerek para kazanan yabancı kadınların varlığını da öğrenmiş oldum. Genelde kerhane karısı, telekız, ya da sokak karısı oluyormuş bunlar ya, olsun varsın. Maksat mutlu bir yuva kurmak değil, yurt dışına kapağı atmak.

Tarık, "ille de yabancı kadın olması da gerekmez. Almanya'da oturma izni, çalışma izni olan bir Türk karısıyla da olur."

Tam o anda gözlerim Sarıkız'a yöneldi; Sarıkızın kızı de bana.

Emekli İmamın oğlu yangına körükle gitmek ister gibi, "benim avradın oturma izni mevcuttur; kendisi de he derse nikahlayalım ikinizi." Kulaklarım yanlış mı işitti acaba, diye şüphe içinde bakınırken, o, Sarıkız'a hitaben, "ne dersin avrat? Ergin kardeşime bu iyiliği yapar mısın?" diye sordu.

Sarıkız da tam bir soğukkanlılık içerisinde, "madem kardeş bildik, niye yapmayalım ki?" demez mi?

İnanılacak gibi değil! Bir taraftan benimle dalga geçmekte olduklarını, az sonra kahkahalara gülmeye başlayarak, "şaka yaptık!" diyeceklerini düşünüyorken; öte yandan oğlanın çok iyi bildiğim karakteri nedeniyle bu tip eşşek şakalarına uygun biri olmadığını düşünmekteydim. En azından Sarıkız yaşadığımız onca macera hatırına onun benimle dalga geçmesine çanak tutmazdı.

Tereddütlü, "sen ciddi misin?" diye sordum.

"Vallahi ciddiyim!" diyerek yemin edince de yalan yere yemin etmeyecek biri olduğu için söylediklerini ciddiye almaya başladım.

Tam bu iş oldu, kurtuldum, diye çığlık atacakken, çığılı Sarıkız ile evlenmek için vermem gereken parayı duyunca attım. Küçük müçük değil, kocaman bir servetti istediği para..."O kadar param olsa, açarım bir bakkal dükkanı, otururum memleketimde," diyerek, ona, yurt dışına çıkmanın bu yolunu kotaramayacağımı söyledim.

Beni kardeşi gibi seven sevgili Sarıkız'ın sevgili kocası bana bu iyiliği yapmaktan vaz geçmemeye kararlıydı. Bana, bu iş için ödeyeceğim parayı Almanya'da çalışmaya başladıktan sonra taksitle ödeyebileceğimi söyledi. "Tek şartım şu: evlendiğinizde onu sahiplenmeye kalkışmayacaksın, zira biz birbirimize aşığız ve ömrümüzün sonuna kadar birlikte olacağız. Bunun için seninle nikahı sadece kağıt üstünde kalacak."

Onun karısını elbette ki sahiplenmeyecektim. Niye sahipleneyim ki? Arada bir yaptığımız kaçamak sevişmeler yetiyordu bana... Maksat evlenip bir yuva kurmak değil, yurt dışına kapaklanmak...

İyi ama, o benim karımı sahiplenmiş olmayacak mıydı? Kadın benim nikahımda olacaktı, ama gecelerini onun koynunda geçirecekti. Yani, düpedüz benim ona Sarıkız ile yaptığımı o da bana gene Sarıkız ile yapacaktı. Aklımın almadığı ise onun mu, yoksa benim mi gavat olacağımızdı.

"Bu işin içinde bir gavatlık var! Yok... Bu olamaz... Çıh! Katiiyen..."

Emeki İmamın oğlu alınganlık göstererek, "Gavat kim?" diye sordu.

"Gavat sensin!..." diyerek ayaklandım. Evlerinden ayrıldım.

*

Daha sonraki yıllarda emekli imamın oğlu Sarıkız ile hiç nikah kıymadı; çünkü, oturma izni almak için nikahlandığı Alman kadından hiç boşanmadı.Kadına aşık olmuş. Sarıkızla benim nikahlanmamı istemesi sanırım ondan bana devredip kurtulmak iinmiş...Belliydi işin içinde bir bit yeniği olduğu, yoksa hiç bir erkek karısına koca aramaya çıkmazdı. Emekli imamın dükkana oğlunun yerine çırak aldığı erkek kardeşinin oğlu, "abi bir görseniz; yengem Emel Sayın gibi, Alman avrat ise Domates Gzeli (Ayřen Gruda) gibi," diyordu.